

λιπῶν, τὸ κενὸν ἀνέρχεται εἰς 50 ο)ο. Οὕτω, δημιουργεῖται τὸ ζήτημα εἰς ποίαν ἔκτασιν θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ διοχέτευσις τῆς παραγωγῆς πρὸς τὰς ἐπιθυμητάς κατευθύνσεις καὶ κατὰ πόσον ἡ κατανάλωσις θὰ ἀναπτυχθῆ βάσει τῶν καταναλωτικῶν συνθηκῶν. Τοῦτο θὰ ἐξαρτηθῆ εἰς σημαντικὸν ποσοστὸν ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γενικῆς εὐημερίας. Ἡ οἰκονομικὴ ἄνοδος, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν συνένωσιν τῶν ἑξ οἰκονομιῶν, ἐπιτρέπει, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ὠρισμένης ἐλπίδας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ διατύπωσις ἀσφαλῶν προβλέψεων. Εἶναι πιθανὸν ὅτι, ἡ προοδευτικὴ ἐναρμόνισις τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀμοιβαίαν προσέγγισιν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς καταναλώσεως τροφίμων.

Εἰς ὅλας τὰς χώρας ταύτας ἡ αὐξήσις τῆς καταναλώσεως φρούτων ἀναπτύσσεται μᾶλλον ἰσοτίμως. Ἡ κατανάλωσις ἄρτου μειοῦται ἐπίσης ἰσοτίμως, ἐνῶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀναλογίαν αὐξάνεται ἡ κατανάλωσις κρέατος. Σημαντικὴ προσέγγισις ἔχει ἤδη σημειωθῆ εἰς τὴν κατανάλωσιν τυροῦ καὶ

γάλακτος, ἐνῶ παρατηροῦνται μεγάλαὶ ἀκόμη διαφοραὶ εἰς τὴν κατανάλωσιν βουτύρου.

Τὸ τί δύνανται νὰ ἐπιτύχουν καὶ νὰ διατηρήσουν αἱ καθ' ἑκαστον ἀγροτικαὶ οἰκονομίαι τῆς ὑπὸ 168 ἑκατομμυρίων κατοικουμένης Κοινῆς Ἀγορᾶς, εἶναι φυσικὰ, ζήτημα τιμῶν καὶ κόστους παραγωγῆς.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν, ἡ Γερμανία εἶναι ἡ κυριώτερα εἰσαγωγικὴ χώρα. Ἡ ἐκ 45 ἑκατομμυρίων μὴ ἀγροτῶν καταναλωτῶν ἀγορὰ αὕτη, ἡ ὁποία καταλαμβάνει μικρὰν ἔκτασιν, θὰ ἐξακολουθῆ νὰ ἀσκῆ ἰσχυρὰν ἐλκτικὴν δύναμιν ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν—μελῶν. Μόνον ἓνα σύστημα ἐλαχίστων τιμῶν εἰς τὴν Ὁμόσπονδον Γερμανικὴν Δημοκρατίαν θὰ δυνηθῆ νὰ προστατεύσῃ καὶ τοὺς μικροτέρους τομεῖς τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς ἀπὸ συντριπτικὸν συναγωνισμὸν, ἓνα σύστημα ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν πρὸς προστασίαν τῆς Γερμανικῆς κηπουρικῆς.

(Ἄρθρον δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἑφημερίδα «TAXYΔΡΟΜΟΣ»)